

Sygn. akt III Ca 856/18

POSTANOWIENIE

Dnia 25 kwietnia 2019r.

Sąd Okręgowy w Nowym Sączu, III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie

następującym:

Przewodniczący - Sędzia SO Urszula Kapustka

Sędzia SO Katarzyna Kwilosz – Babiś

Sędzia SR del. Małgorzata Hybel (sprawozdawca)

Protokolant: st. sekr. sąd. Anna Burnagiel

po rozpoznaniu w dniu 25 kwietnia 2019r. w Nowym Sączu

na rozprawie

sprawy z wniosku J. Ć.

przy uczestnictwie: S. K. (1), Z. B. (1), M. K., J. B., K. B., A. B. (1), A. B. (2), M. G., J. K.

o ustanowienie służebności drogi koniecznej

na skutek apelacji uczestnika S. K. (1)

od postanowienia Sądu Rejonowego w Limanowej

z dnia 25 czerwca 2018 r., sygn. akt I Ns 161/16

p o s t a n a w i a :

1. ***oddalić apelację;***

2. ***orzec, że wnioskodawca i uczestnicy ponoszą koszty postępowania apelacyjnego związane ze swym udziałem w sprawie.***

(...)

Sygn. akt III Ca 856/18

UZASADNIENIE

postanowienia z dnia 25 kwietnia 2019 roku

Postanowieniem z 25 czerwca 2018 roku Sąd Rejonowy Wydział I Cywilny w L. ustanowił na rzecz każdorazowego właściciela działki ewidencyjnej nr (...) położonej w J., gmina J., objętej księgą wieczystą (...) służebność drogi koniecznej polegającej na prawie przejazdu i przechodu po działce ewidencyjnej nr (...) położonej w J. gm. J., objętej księgą wieczystą (...), szlakiem oznaczonym na mapie do celów prawnych sporządzonej przez geodetę mgr inż. J. R. – zam. nr (...) z dnia 13 stycznia 2017 roku jako wariant I i pkt A, B, C, D, E, F, G, G'. Zasadził tytułem wynagrodzenia za ustanowienie służebności drogi koniecznej – od wnioskodawcy J. Ć. na rzecz uczestnika S. K. (1) kwotę 1.354.78 zł. Ponadto upoważnił wnioskodawcę J. Ć. do wykonania na swój koszt prac polegających na usunięciu ze szlaku

opisanego w pkt I postanowienia roślinności w postaci krzewów i drzew oraz przesunięcia poza tak wytyczony szlak służebności ogrodzenia uwidocznionego w szkicu sytuacyjnym sporządzonym przez geodetę mgr inż. J. R. – zam. nr (...) z dnia 13 stycznia 2017 roku.

Sąd Rejonowy ustalił, że wnioskodawca J. Ć. jest właścicielem działki ewidencyjnej nr (...), obj. Kw (...), położonej w J. gm. J.. Działka ta o pow. 0,29 ha stanowi łąki. Właścicielem działki ewidencyjnej nr (...) położonej w J., obj. Kw (...) jest uczestnik S. K. (1), który nabył własność tej działki w 2012 r. na podstawie umowy sprzedaży. Działka ta ma pow. 1,21 ha. Do działki nr (...) stanowiącej własność S. K. prowadzi utwardzona droga o nr (...). Droga ta to droga żwirowa stanowiąca własność Gminy J.. Z drogi tej zjeżdża się w prawo w kierunku bramy wjazdowej na działkę uczestnika. Działka uczestnika na tym odcinku jest ogrodzona. Ogrodzenie nie znajduje się w granicy, lecz zostało odsunięte w głąb działki uczestnika. Z działką (...) graniczy działka (...), która jest działką drogową. Na pewnym odcinku przebiega równoległe do drogi - działki (...), po czym zakręca i biegnie wzdłuż ogrodzenia działki (...), w taki sposób, że nie dochodzi do działki wnioskodawcy. Działka (...) jest zarośnięta i nieprzejezdna.

Droga (...) nie dochodzi do działki (...), która znajduje się za działkami (...). Szlak wskazywany przez wnioskodawcę stanowiłby niejako przedłużenie działki drogowej (...) do działki (...), kosztem działki (...), co wiąże się z koniecznością przesunięcia fragmentu ogrodzenia uczestnika S. K.. Aktualnie teren wskazywany przez wnioskodawcę jest zarośnięty. Znajduje się tam też rów melioracyjny. Na działce (...) znajduje się budynek mieszkalny uczestnika S. K..

Działka (...) stanowi obecnie łąkę, do której wnioskodawca chciałby przejeżdżać ciągnikiem.

Wariant I proponowany przez wnioskodawcę J. Ć. przebiega wyłącznie po działce (...) pomiędzy pkt A, B, C, D, E, F, G, G', A. Jego szerokość wynosi 3 m. Omija on istniejącą skrzynkę elektryczną. Urządzenie w tym miejscu szlaku wymaga uregulowania istniejącego cieku wodnego oraz przesunięcia fragmentu istniejącego ogrodzenia - tj. 3 przeseł ogrodzenia uczestnika S. K.. Powierzchnia gruntu zajęta pod drogę wynosi 130 m². Wariant II przebiega po działkach (...) i oznaczony jest pkt H, K, J, H, i J, L, M, N, J. Jego szerokość wynosi 3 m z poszerzonym wjazdem. Powierzchnia gruntu zajęta pod drogę wynosi: na działce (...) m², na działce (...) m². Wariant III przebiega po działkach (...) i oznaczony jest pkt P, R, S, T, U, P i U, W, Z, T, U. Jego szerokość wynosi 3 m z poszerzonym wjazdem. Powierzchnia gruntu zajęta pod drogę wynosi: na działce (...) m², na działce (...) m².

Działka (...) ma powierzchnię 0,07 ha. Działka (...) ma powierzchnię 0,10 ha. Działka (...) ma powierzchnię 0,11 ha. Aktualnie wszystkie te działki stanowią łąki i nie są zabudowane. Działki, po których przebiegałby szlak w wersjach alternatywnych wskazanych przez uczestnika S. K. stanowią własność:

- Z. B. (1), J. B., A. B. (1), K. B. ((...))

- M. K. i J. K. ((...))

- Z. B. (2) i A. B. (2). Z. B. (2) nie żyje. Jego córka to M. G. ((...)).

Sąd Rejonowy podkreślił, iż poszczególne warianty różnią się co do stopnia obciążenia poszczególnych nieruchomości. Wariant I stanowi najmniejsze obciążenie gruntów przez które ma prowadzić. Wariant w wersji I w większości przebiega po najmniej atrakcyjniejszej części działki (...), zawiera w sobie głęboki rów ziemny, obejmuje niskiej wartości tereny zadrzewione i zakrzewione. Warianty II i III przebiega w całości po użytkach rolnych. Odległość istniejącego budynku na działce (...) jest co najmniej dwukrotnie większa niż analogiczne odległości w wariantach II i III, w przypadku ich zabudowania budynkami. Urządzenie drogi w wariantcie I w linii istniejącego rowu będzie się wiązało z jego wyprostowaniem, orurowaniem i zasypaniem pozostałych nierówności. Będzie skutkowało wycięciem chaszczki, co wpłynie na poprawę estetyki oraz funkcjonalności tej części działki. Działka (...) posiada typowe ogrodzenie, ewentualna przebudowa nie będzie narażać trudności technicznych. Może wiązać się z dołożeniem 1-2 segmentów oraz kilku metrów siatki powlekanej.

Mając na uwadze tak ustalony stan faktyczny, Sąd I instancji wskazał, że w sprawie niewątpliwym było, iż działka wnioskodawcy jest pozbawiona prawnego dostępu do drogi publicznej. Istota sporu w przedmiotowej sprawie sprowadzała się do sposobu ustalenia przebiegu służebności drogi koniecznej. Mając na uwadze całokształt okoliczności przedmiotowej sprawy, Sąd doszedł do przekonania, iż służebność drogi koniecznej w zakresie przechodu i przejazdu na rzecz każdorazowego właściciela działki nr (...) winna przebiegać według wariantu wskazanego przez wnioskodawcę jako „wariant 1” w opinii biegłego geodety J. R.. Szlak ten w całości biegnie po działce (...), ale w jej części przygranicznej. Za uznaniem tym przemawia w szczególności fakt, że wariant I zaproponowany przez wnioskodawcę pozwala - po prawidłowym urządzeniu - na niczym nieskrępowany dojazd do nieruchomości wnioskodawcy, a także nie generuje zaporowych kosztów związanych z jego urządzeniem. Wersja ta stanowi najmniejsze obciążenie gruntów, przez które ma prowadzić. Absorbuje tylko jedną działkę ((...)) i to na najmniejszym poziomie 1,07%. Obciążenie w wariantach II i III osiąga poziomy: 9% i 5,20%. Jak wskazał biegły rolnik, wariant I w większości przebiega po najmniej atrakcyjniejszej części działki (...), zawiera w sobie głęboki rów ziemny, obejmuje niskiej wartości tereny zadrzewione i zakrzewione. Przedmiotowe chaszczki to zadrzewienia i zakrzewienia liściaste bez istotnej wartości gospodarczej i przyrodniczej. Nie mogą one pełnić roli żywopłotu, ponieważ roślinność tam występująca do tego się nie nadaje. Wydaje się, że odsunięcie ogrodzenia uczestnika S. K. od granicy (z pominięciem częściowo podmokłych chaszczki, przeciętych rowem ziemnym) wynikało właśnie z chęci uniknięcia przez S. K. kosztów związanych z przygotowaniem tego terenu, a które będzie musiał ponieść wnioskodawca, aby urządzić na tym terenie szlak służebny. Twierdzenia uczestnika S. K. o specjalnych działaniach z jego strony, aby zachować ten pas „zieleni” wydają się złożone wyłącznie na potrzeby tego postępowania, aby uzasadnić jego sprzeciw co do szlaku zaproponowanego przez wnioskodawcę. Gdyby uczestnik rzeczywiście tak cenił ten nieużytek, z pewnością ogrodziłby go, bo wykonanie ogrodzenia nie wymagało wycięcia rosnącej tam roślinności. Jak wskazał biegły rolnik, roślinność ta nie może także stanowić ochrony budynku S. K. przed wiatrem. W przedmiotowych chaszczki nie będzie miała żadnego wpływu na stosunki gruntowo – wodne, generowane przez istniejący rów (jego uregulowanie spowoduje zdecydowaną poprawę w tym zakresie).

Sąd I instancji podkreślił, że warianty II i III przebiegałyby w całości po użytkach rolnych, jednak działki te zostały wydzielone pod przyszłą zabudowę. Są to działki o stosunkowo niewielkich powierzchniach (od 7 arów do 11 arów). Wyznaczenie po nich szlaku do działki (...) spowoduje kolejne ograniczenie ich powierzchni i będzie stanowić znacznie większe obciążenie niż w przypadku wariantu I, w związku z tym, że działka (...) jest znacznie większa (0,29 ha). Ponadto odległość istniejącego budynku na działce (...) jest co najmniej dwukrotnie większa niż analogiczne odległości w wariantach II i III, w przypadku ich zabudowania budynkami.

Ustalen w zakresie wysokości należnego wynagrodzenia Sąd Rejonowy dokonał w oparciu o wycenę sporządzoną przez biegłego rolnika i przyjął, że wynagrodzenie za ustanowienie służebności drogi koniecznej dla właściciela(...) winno wynosić 1354,78 zł. Mając na uwadze, iż wykonanie szlaku w wersji I wiąże się z koniecznością znacznej ingerencji w działkę S. K. tj. konieczność przesunięcia fragmentu ogrodzenia, sąd upoważnił wnioskodawcę do wykonania na swój koszt niezbędnych prac, tj. przesunięcia ogrodzenia, co pozwoli na przystosowanie szlaku pod względem technicznym. Takie wyrzeczenie zapobiegnie ewentualnemu generowaniu kolejnych postępowań.

Apelację od powyższego postanowienia wniósł uczestnik S. K. (1), zaskarżając postanowienie w całości, wnosząc o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez ustanowienie służebności drogi koniecznej zgodnie z wariantem II lub III oraz zasądzenie na rzecz uczestnika kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego za II instancję. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

- obrazę prawa materialnego w postaci art. 145 § 1 k.c. z uwagi na ustanowienie służebności w wariantie najdłuższym i najdroższym w jego realizacji,

- obrazę prawa materialnego w postaci art. 145 § 2 i 3 k.c. poprzez ustanowienie służebności wbrew zasadzie jak najmniejszego obciążania gruntów, przez które droga ma prowadzić oraz bez należytego uwzględnienia interesu społeczno – gospodarczego,

- naruszenie prawa procesowego w postaci art. 321 § 1 k.p.c. w zw. i art. 13 § 2 k.p.c. poprzez dokonane z wyjściem poza granice wniosku upoważnienie wnioskodawcy do wykonania prac określonych w punkcie III postanowienia – pomimo braku zgłoszenia w toku sprawy tego rodzaju żądania,

- naruszenie prawa procesowego w postaci art. 233 § 1 k.p.c. – poprzez nieuzasadnione odmówienie wiarygodności zeznaniom uczestnika S. K. (1) dotyczącym przeznaczenia pasa zieleni, po którym ma przebiegać droga konieczna według wariantu I.

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacja okazała się bezzasadna.

W ocenie Sądu Okręgowego niezasadne były podniesione w apelacji zarzuty naruszenia przepisów prawa materialnego i prawa procesowego. Sąd Rejonowy wnikliwie przeprowadził postępowanie dowodowe i dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych. Sąd Okręgowy w całości akceptuje te ustalenia, albowiem jednoznacznie wynikają z zebranego w sprawie materiału dowodowego. Również ocena prawna stanu faktycznego sprawy zasługuje na aprobatę.

Nie zachodzą uchybienia, które Sąd Okręgowy bierze pod uwagę z urzędu, a których skutkiem byłyby nieważność postępowania – art. 378 § 1 k.p.c.

Zagadnienie służebności przechodu i przejazdu określanej przez ustawę jako służebność drogi koniecznej uregulowane jest w treści art. 145 k.c. i zgodnie z § 1 w/w przepisu, jeżeli nieruchomość nie ma odpowiedniego dostępu do drogi publicznej lub do należących do tej nieruchomości budynków gospodarskich, właściciel może żądać od właścicieli gruntów sąsiednich ustanowienia za wynagrodzeniem potrzebnej służebności drogowej. Przeprowadzenie drogi koniecznej nastąpi z uwzględnieniem potrzeb nieruchomości niemającej dostępu do drogi publicznej oraz z najmniejszym obciążeniem gruntów, przez które droga ma prowadzić. Przeprowadzenie drogi koniecznej powinno uwzględniać interes społeczno - gospodarczy (art. 145 § 3 k.c.).

Służebność drogi koniecznej jako służebność gruntowa jest prawną formą ograniczenia wyłącznej sfery władztwa każdorazowego właściciela nieruchomości obciążonej, w celu ułatwienia gospodarczej eksploatacji nieruchomości sąsiedniej - władającej. Ingerencja w prawo własności, chronione przez szereg przepisów, w tym przepisów Konstytucji RP (art. 24 i 61), jest dopuszczalna tylko w ściśle określonych w ustawie sytuacjach i w unormowany przepisami sposób. Z taką sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie, bowiem bezsporna jest okoliczność, że nieruchomość wnioskodawcy nie ma odpowiedniego dostępu do drogi publicznej, a z powyżej przytoczonych przepisów wynika, że podstawową przesłanką ustanowienia drogi koniecznej jest właśnie brak takiego dostępu. Ustanowienie drogi koniecznej przez Sąd odbywa się przy uwzględnieniu: potrzeb nieruchomości, która nie ma dostępu do drogi publicznej, najmniejszego obciążenia gruntów, przez które ma prowadzić droga oraz interesu społeczno - gospodarczego. W wypadku możliwości wyboru między kilkoma wariantami co do przeprowadzenia drogi koniecznej, interes społeczno-gospodarczy wymaga, żeby – w razie braku przeciwwskazań z punktu widzenia potrzeb nieruchomości niemającej dostępu - droga konieczna była przeprowadzona przez grunt, którego uszczerbek wskutek tego przeprowadzenia, będzie najmniejszy.

Sąd Rejonowy rozpoznał przedmiotową sprawę w kontekście treści art. 145 k.c. i wszystkie przesłanki, które należy brać pod uwagę przy wyborze szlaku zapewniającego dostęp do drogi publicznej uwzględnił, czemu dał wyraz w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia. Sąd Okręgowy je akceptuje.

Nietrafny okazał się zarzut apelacji naruszenia art. 145 k.c., który sprowadzał się do krytyki zasadności ustanowienia służebności drogi koniecznej wg wariantu I.

Apelujący podnosił, iż Sąd wbrew treści art. 145 k.c. ustanowił służebność po szlaku najdłuższym i najdroższym w jego realizacji. Ponadto, w ocenie apelującego służebność została ustanowiona wbrew zasadzie jak najmniejszego obciążania gruntów, przez które droga ma prowadzić oraz bez należytego uwzględnienia interesu społeczno -

gospodarczego. Faktem jest, iż ustanowiona służebność biegnie po najdłuższym szlaku, jednakże z najmniejszym obciążeniem gruntów przez które prowadzi. Jak słusznie wskazał Sąd Rejonowy wariant I stanowi najmniejsze obciążenie gruntów przez które ma prowadzić. Absorbuje on w tym wariantcie tylko jedną działkę (...) i to na najmniejszym poziomie 1,07%. Obciążenie w wariantach II i III osiąga poziomy: 9% i 5,20%. Wariant w wersji I w większości przebiega po najmniej atrakcyjnej części działki (...), zawiera w sobie głęboki rów ziemny, obejmuje niskiej wartości tereny zadrzewione i zakrzewione. Warianty II i III przebiega w całości po użytkach rolnych. Odległość istniejącego budynku na działce (...) jest co najmniej dwukrotnie większa niż analogiczne odległości w wariantach II i III, w przypadku ich zabudowania budynkami. Urządzenie drogi w wariantcie I w linii istniejącego rowu będzie się wiązało z jego wyprostowaniem, orurowaniem i zasypaniem pozostałych nierówności. Będzie skutkowało wycięciem chaszczki, co wpłynie na poprawę estetyki oraz funkcjonalności tej części działki. Wszystkie ww. argumenty przemawiają za ustanowieniem służebności według wariantu I.

Ponadto podkreślić należy, że szlak wg wariantu I przebiega w przeważającej większości poza ogrodzeniem wzniesionym przez uczestnika czyli po terenie, który uczestnik celowo pozostawił poza swoim ogrodzeniem.

Nietrafny okazał się również zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., który sprowadzał się do odmówienia wiarygodności zeznaniom uczestnika S. K. (1) dotyczącym pasa zieleni, po którym ma przebiegać droga konieczna według wariantu I. W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd I instancji w sposób uprawniony oparł się na wnioskach zawartych w sporządzonej na potrzeby niniejszego postępowania opinii J. M. oraz oględzinach przedmiotu wniosku. Biegły w powyższej opinii wskazał, że wariant I w większości przebiega po najmniej atrakcyjnej części działki (...), zawiera w sobie głęboki rów ziemny, obejmuje niskiej wartości tereny zadrzewione i zakrzewione. Przedmiotowe chaszczki to zadrzewienia i zakrzewienia liściaste bez istotnej wartości gospodarczej i przyrodniczej. Nie mogą one pełnić roli żywoplotu, ponieważ roślinność tam występująca do tego się nie nadaje. Pamiętać należy, że sądowi orzekającemu służy swoboda w zakresie oceny dowodów zgromadzonych w sprawie, której granice wyznaczają zasady logicznego rozumowania oraz wskazania doświadczenia życiowego. Wielokrotnie w orzecznictwie sądów odwoławczych oraz Sądu Najwyższego podnoszono, iż zgłoszony w apelacji zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. może zostać uwzględniony jedynie w przypadku wykazania, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłuszne im je przyznając, a także w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27.09.2002r., II CKN 817/00, nie publ., LEX 56906). Natomiast nie czyni zarzutu tego skutecznym przedstawianie przez skarżącego własnej wizji stanu faktycznego w sprawie, opartej na dokonanej przez siebie odmiennej ocenie dowodów, a nawet możliwość w równym stopniu wyciągnięcia na podstawie tego samego materiału dowodowego odmiennych wniosków (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23.01.2001r., IV CKN 970/00 i z dnia 10.01.2002r., II CKN 572/99). W ocenie Sądu Okręgowego w niniejszej sprawie stwierdzić trzeba, że apelujący nie wykazał, aby Sąd I instancji dokonując oceny materiału dowodowego, a w szczególności oceny przeznaczenia pasa zieleni, dopuścił się naruszenia zasad logicznego rozumowania, bądź dokonał jej w sposób sprzeczny z zasadami doświadczenia życiowego, a zatem ocena dowodów przeprowadzona przez Sąd Rejonowy jest prawidłowa. W konsekwencji zarzut naruszenia art. 233 k.p.c. jest bezzasadny.

Odnosząc się do dalszych zarzutów apelacji podnieść należy, iż brak jest podstaw do przyjęcia, że Sąd Rejonowy wydając orzeczenie orzekł ponad żądanie wniosku naruszając tym samym art. 321 k.p.c. Sąd związany jest przedmiotem żądania wniosku i powinien rozpoznać go w tym zakresie. Wynikająca z art. 321 § 1 k.p.c. zasada rządząca rozstrzygnięciem spraw w procesie cywilnym, według której zakres wyrokowania jest określony żądaniem powoda, ma zgodnie z art. 13 § 2 k.p.c. odpowiednie zastosowanie także w postępowaniu nieprocesowym. Sąd nie może rozpoznawać wniosku w zakresie nieobjętym żądaniem. Mimo, iż w postępowaniu nieprocesowym dopuszczone jest działanie Sądu z urzędu, nie uprawnia to jednak Sądu do całkowitej zmiany podstawy prawnej wniosku. Powyższy przepis jest wyrazem obowiązywania w postępowaniu cywilnym zasady dyspozytywności, zgodnie z którą wnioskodawca decyduje nie tylko o wszczęciu postępowania, ale także o zakresie rozstrzygnięcia sprawy. W ocenie

Sądu Okręgowego Sąd I instancji nie orzekł ponad żądanie. Mając na uwadze, iż przeprowadzenie służebności według wariantu I wymaga usunięcia roślinności oraz przesunięcia ogrodzenia to koniecznym było upoważnienie wnioskodawcy do wykonania powyższych prac. Powyższe upoważnienie jest konsekwencją ustanowienia służebności. Sąd Okręgowy podziela utrwalony już pogląd judykatury, zawarty w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 15 czerwca 2010 r., II CSK 30/10, OSNC - ZD 2011 nr 1, poz. 8, iż obowiązek utrzymywania urządzeń potrzebnych do wykonywania służebności drogi koniecznej w braku odmiennej umowy obejmuje swoim zakresem zarówno obowiązek wybudowania odpowiednich urządzeń, jeśli są potrzebne (utwardzenie drogi), jak i późniejsze ich utrzymywanie w należyтым stanie, stosownie do sposobu korzystania z drogi i przeznaczenia nieruchomości władnącej oraz obciążonej. Obowiązek wykonania drogi obciąża wnioskodawcę, który w toku postępowania wielokrotnie deklarował gotowość wykonania wszystkich koniecznych prac. Brak upoważnienia, które Sąd I instancji zawarł w punkcie III postanowienia, w przypadku ewentualnego sporu, spowodowałby niemożliwość wykonania postanowienia.

Z tych przyczyn Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.

Z uwagi na charakter sprawy uznał Sąd Okręgowy, że nie ma podstaw do odstępowania od zasady wyrażonej w treści art. 520 § 1 k.p.c. i obciążania apelującego uczestnika kosztami postępowania, mimo że przegrał on apelację. Zgodnie z treścią art. 520 § 2 i 3 k.p.c., jeżeli uczestnicy są w różnym stopniu zainteresowani w wyniku postępowania lub interesy ich są sprzeczne, sąd może stosunkowo rozdzielić obowiązek zwrotu kosztów lub włożyć go na jednego z uczestników w całości. To samo dotyczy zwrotu kosztów postępowania wyłożonych przez uczestników. Jeżeli zaś interesy uczestników są sprzeczne, sąd może włożyć na uczestnika, którego wnioski zostały oddalone lub odrzucone, obowiązek zwrotu kosztów postępowania poniesionych przez innego uczestnika. Stosunkowe rozdzielenie obowiązku zwrotu kosztów lub włożenie go na jednego z uczestników w całości na podstawie wskazanego przepisu jest jednak fakultatywne i Sąd nie jest zobowiązany do takiego rozstrzygnięcia. W rozpoznawanej sprawie Sąd Okręgowy uznał, że skoro każdej stronie przysługuje konstytucyjna dwuinstancyjność postępowania sądowego, to zwłaszcza w takiej sprawie, jak ochrona swojej nieruchomości przed obciążaniem, również i uczestnikowi przysługiwał i uznał Sąd, pozostając przy zasadzie wynikającej z treści art. 520 § 1 k.p.c., że mimo oddalenia apelacji nie ma podstaw do obciążania go kosztami.

(...)